

Sandra Berg

*De
Vlucht*

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag en Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

De Vlucht

ISBN 978-94-6204-146-2
CUPIDO – GROOT 035

© 2015 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

SANDRA BERG WERD GENOMINEERD
VOOR DE VALENTIJNPRIJS 2015!

Bij Uitgeverij Cupido verschenen van Sandra Berg:

- * Heldin op klompen
- * Buitenbeentjes
- * Speurneus op hakken
- * Spokenjacht
- * Verliefd, Verloofd, Verdacht
- * Oma's in actie
- * Molly's dagboek: Paarden & Passie
- * Verloren woud
- * Lijk op zolder
- * Als water in een rad
- * De vlucht

- * Gevaarlijke Missie (jeugd 10 -12 jaar)

- * Reis naar het noorden (e-boek en groteletter-editie)
- * De erfenis (e-boek en groteletter-editie)
- * Geen weg terug (e-boek en groteletter-editie)
- * De ontvoering (e-boek en groteletter-editie)

Ik zit in het vliegtuig en kijk door het raampje naar buiten, naar de wereld beneden mij, die steeds kleiner wordt en uiteindelijk volledig uit het zicht verdwijnt.

Het einde van mijn wereld, zoals ik hem ken.
Mijn leven.

Ik kijk vluchtig naar de man naast mij.
Oud. Grizend. Onschuldig.

Dat is de indruk die hij wekt.
Ik weet beter dan dat.

De ontvoering, de belangstelling erna, de hec-
tiek...
Niemand zag dat hij er was en naar mij keek.
Altijd. Overal.

Niemand zag dat het niet voorbij was...

“Love is a fire. But whether it is going to warm
your hearth or burn down your house, you can
never tell.”

Joan Crawford

HOOFDSTUK 1

Ze zit tegenover mij. Lisa Markström.

Alleen Lisa Markström. Niet Jack Rüberg.

Het verbaast mij een beetje dat ze rekening hebben gehouden met mijn wens alleen met Lisa te praten. Niet met Jack. Nog minder met de psychiater. Alleen met Lisa. Maar ik ben er dankbaar voor.

Hoewel ik weet dat Jack het gesprek volgt in de regiekamer van het bureau, is het prettig dat hij niet daadwerkelijk hier is en tegenover mij zit.

Ik heb niets tegen hem. Niet echt tenminste.

Maar ik vind het moeilijk te ontspannen als ik tegenover hem zit. Zijn bedoelingen zijn goed.

Hij wil de waarheid boven tafel krijgen. Maar hij wil het te graag.

Hij heeft die manier van praten... met die zware ondertoon waarbij zijn ogen tot in je ziel priemen, alsof ze de woorden willen vangen en eruit sleuren...

Ik wil net zo min met een psychiater praten. Ik heb iets tegen psychiaters. Uiteindelijk wordt het onvermijdelijk vrees ik, maar op dit moment nog

niet.

Ik weet dat er een psychiater in de regiekamer zit. Samen met Jack en wie weet wie nog meer.

Maar ik hoef er nu niet tegenover te zitten.

Ik heb een keuze. Ik ben tenslotte geen crimineel. Geen gevaar voor de veiligheid.

Ze hebben hun best gedaan om dat te benadrukken, in deze kamer. Ze hebben geprobeerd om uitgerekend deze kamer enigszins in te richten als een soort huiskamer met gemakkelijke stoelen en een tafel met daarop een kleurig karton met tissues, maar het blijft een verhoorkamer.

Ik vraag mij af of de verhoorkamers voor criminelen werkelijk anders zijn. Of die kamers ongemakkelijke stoelen hebben en van dat felle licht, waar je hoofdpijn van krijgt.

Of is dat alleen in films zo?

Ik kijk naar Lisa. Ze is ergens rond de veertig, schat ik en ik vraag mij af of ze zelf kinderen heeft. Van Jack weet ik dat het zo is, maar bij Lisa is dat niet duidelijk.

Ze ziet er eenvoudig uit. Onbeduidend. Ja. Dat is het juiste woord. Onbeduidend. Iemand die je gemakkelijk weer vergeet.

Ze gebruikt geen make-up. Haar bruine haar is in

een strakke staart bijeengebonden.

Het uniform lijkt een natuurlijk deel van haar.

Ze vouwt haar handen voor zich op tafel en kijkt mij aan, haar hoofd een tikje schuin.

“Oliver, je man, dacht eerst dat je weer was vertrokken. Dat je ergens in een luxe hotel zat. Je hebt dat eerder gedaan, nietwaar?” vraagt ze. Haar stem is vlak en zacht.

Ze heeft verteld over mijn rechten, alweer, en over het feit dat het gesprek wordt opgenomen.

“Ja, dat heb ik eerder gedaan,” zeg ik. “Maar dat weet je dus al. Heeft hij er ook bij verteld, waarom ik dat deed?”

“Hij noemde het een misverstand?”

“Ah, een misverstand,” zeg ik. Typisch. “Nou ja, zo zou je het kunnen noemen, neem ik aan.”

Ze blijft mij aankijken, nog steeds haar hoofd een beetje schuin.

Maar haar ogen zijn niet van dat soort dat recht door je heen prikt.

“Ik zag hem met een ander,” verklaar ik. “Ik neem aan dat je dat een misverstand kunt noemen, afhankelijk van de manier waarop je het bekijkt. Ik neem aan dat het voor hem een misverstand was, alleen al omdat ik het zag. Maar ik zag het destijds

anders.”

“Aha.” Ze last een kleine pauze in. Herkent ze het? Moeilijk te zeggen.

“Hij ging vreemd en jij vertrok,” zegt ze dan.

“Ik nam tijd voor mijzelf,” corrigeer ik haar.

“In een luxe hotel, voor rekening van zijn bedrijf.”

“Ja. In een luxe hotel voor rekening van zijn bedrijf. Ik wilde een tijd alleen zijn, alles laten bezinken. Nadenken. En gezien de situatie vond ik het redelijk dat hij voor de kosten opdraaide.”

Hoge kosten. Daar zorgde ik voor. Ik noem het niet, maar ze weet het. Daar twijfel ik niet aan.

“Maar uiteindelijk maakte het niet uit, nietwaar? We zijn immers getrouwd.”

“Hij moest daarover verantwoording afleggen bij de boekhouder.”

“Ik geloof niet dat het echt een probleem voor hem was.”

“Het zit hem blijkbaar nog steeds een beetje dwars,” zegt Lisa.

Ik geloof niet dat Oliver dat hardop heeft gezegd. Maar Lisa heeft het evengoed begrepen. Dat is het punt.

“Blijkbaar wel, als hij dat uitgerekend nu noemde.” Ik blijf haar recht aankijken. Het is verrassend ge-

makkelijk om dat te doen.

Ik zie haar mond een tikje breder worden en de mondhoeken een weinig naar boven neigen.

Ik geloof dat ze het eigenlijk wel begrijpt en dolgraag zou willen dat ze zelf zoiets kon doen.

Zou ze niet weten dat het gewoon kan? Dat het werkelijk niet zo moeilijk is?

Misschien wel.

Ik weet niet wat er onder dat alledaagse uiterlijk schuilgaat.

“Ja, dat geloof ik ook,” zegt ze langzaam. “Ik denk dat het hem nog steeds dwarszit. Ik denk dat hij in eerste instantie kwaad werd, toen je weer verdween. Dat het daarom even duurde voordat hij die melding deed. Maar dit keer was het anders, nietwaar?”

Ik knik. “Dit keer was het anders.”

“Misschien moeten we bij het begin beginnen,” zegt ze. “Bij het moment dat jouw ontvoerder je gevangennam. Je meenam.”

“Dat is niet het begin,” zeg ik.

Ze trekt haar wenkbrauwen een beetje op, maar stelt geen vraag.

Ze wacht.

“Hij was er lang voor die tijd,” verklaar ik.

Ze neigt een beetje naar mij toe. Haar wenkbrauwen zijn nog steeds een tikje opgetrokken.

“Wat bedoel je daarmee?”

“Precies wat ik zeg. Hij was er al voor dat moment, waarop hij mij meenam.”

“Je kende hem?”

“Of ik hem kende? Ik zag hem. Ik voelde dat hij er was en naar mij keek. Ik weet niet of je dat bedoelt, als je vraagt of ik hem kende?”

“Je zag hem eerder? Voordat dit alles gebeurde?”

Haar stem klinkt iets hoger en haar vingers bewegen onrustig. Maar haar gezichtsuitdrukking verandert niet. Het is dezelfde uitdrukking als die van het beleefde familielid, dat geduldig naar je luistert.

Precies zoals het is bedoeld, neem ik aan.

Ik vermoed dat Lisa veelvuldig wordt onderschat.

“Ik zag hem soms. Maar niet altijd. Veel vaker wist ik gewoon dat hij er was. Dat hij naar mij keek,” zeg ik. “Ik voelde het. Ik voelde dat hij naar mij keek.”

Ze knijpt even haar ogen dicht. Knippert traag en neigt verder naar mij toe. “Heb je daar melding van gemaakt? Het aangegeven?” vraagt ze.

Ik schud mijn hoofd. “Waarom zou ik dat doen?”

Hij deed niets. Nooit. Hij kwam niet dichterbij, zocht geen toenadering. Op geen enkele manier. We weten allebei dat jullie niets tegen hem konden doen. Niet voordat hij daadwerkelijk iets deed.”

Ze zwijgt. Haar ogen dwalen een tel af. Ze weet dat het zo is.

“Maar ik wist dat hij wachtte,” zeg ik.

“Wist je waarop hij wachtte?” vraagt ze.

Ik schud mijn hoofd. “Ik wist alleen dat hij wachtte.”

“Totdat hij je daadwerkelijk overviel.”

“Hij overviel mij niet,” zeg ik. “Hij kwam naar mij toe en vroeg hoe het met mij ging.”

Ze weet wat er gebeurde, die dag. Ze heeft de verklaringen van de getuigen ongetwijfeld gelezen en herlezen. Ze weet dat hij mij niet overviel. Niet op de manier waarop ze suggereert.

Maar ze gaat niet op de correctie in. “Je ging een gesprek met hem aan?” vraagt ze.

Ook dat weet ze.

“Ik deed meer dan dat,” zeg ik. “Ik ging in op zijn uitnodiging om koffie te drinken in het Espresso House. Maar dat weten jullie toch?”

“Ik probeer het te begrijpen. Je vertelde dat hij er steeds was. Naar je keek. Wachtte. Je wist dat hij

iets van je wilde. Misschien was je zelfs bang voor hem. Waarom liep je niet weg, toen hij toenadering zocht? Waarom ging je met hem in gesprek en ging je zelfs in op zijn uitnodiging koffie met hem te drinken in het Espresso House? Je wist dat hij iets van je wilde. Je moet toch hebben begrepen dat er veel meer achter zat dan bijvoorbeeld nieuwsgierigheid?”

Haar handen openen en sluiten even. Haar ogen zijn op mij gericht, maar ze sluit ze af en toe een moment. Niet langer dan een fractie van een seconde, maar het is meer dan slechts knippen.

Ik probeer er niet op te letten. “Ja. Natuurlijk begreep ik dat. Het was de reden dat ik met hem meeging. Niet uit naïviteit of vriendelijkheid. Niet omdat ik mij daartoe verplicht voelde. Maar omdat ik wilde weten waarom hij er altijd was. Waarom hij naar mij keek. Daarom ging ik met hem mee.”

“Je had eerder naar hem toe kunnen gaan. Hem die vraag kunnen stellen,” zegt Lisa.

“Ja. Dat had ik kunnen doen. Maar ik heb het niet gedaan. Ik kan niet uitleggen waarom niet. Ik neem aan dat ik bang voor hem was. Niet iets dat ik meteen zou toegeven, maar wat mij toch daar-

van weerhield. Maar toen hij mij aansprak, werd de grens overschreden waarachter ik mij tot dusver had verborgen. Ik werd aan hem blootgesteld. Er was geen ontkomen meer aan. Ik neem aan dat mijn verdedigingsmechanisme in werking werd gesteld. Dat ik daarom *moest* weten wie hij was en wat hij van mij wilde. Maar echt weten doe ik het niet. Ik neem aan dat we niet altijd rationeel handelen, nietwaar?”

“Nee. Niet altijd.” Ze kijkt mij recht aan. Sluit af en toe traag haar ogen, om meteen weer haar blik op mij te vestigen. Haar handen openen zich weer. “Maar in dit geval handelde je verre van rationeel en nam je een groot risico. Je ouders zijn bekend en rijk. Het moet toch op zijn minst een keer bij je zijn opgekomen dat uitgerekend *dát* de reden kon zijn dat hij je volgde?”

“Eigen schuld, dikke bult?” vraag ik. Ik hoor de uitdaging in mijn eigen stem.

Ze perst haar lippen heel even op elkaar. “Nogmaals... ik probeer het alleen maar te begrijpen.” Ik knik en laat mijn blik afdwalen naar mijn handen. De nagel van mijn pink is vies. “Ik *moest* gewoon weten wat hij van mij wilde,” zeg ik. “Misschien ook wel omdat hij was zoals hij was.”

“Hij was zoals hij was?” vraagt ze.

“Niet het type om iemand te stalken. Of erger.” Ik schraap mijn keel. Ik weet dat het idioot klinkt.

“Ik denk dat het juist dát was. Hij was er het type niet voor.” Ik haal diep adem en bestudeer het zwarte vlekje onder de nagel van mijn pink. “Hij *is* er het type niet voor.”

Ik weet dat haar blik nog steeds op mij gericht is. Ik voel het. Ik voel bijna haar drang om te protesteren tegen mijn laatste opmerking, om de discussie daarover aan te gaan, maar ze doet het niet.

“Je ging dus met hem mee,” zegt ze.

Ik til mijn hoofd weer op en kijk naar haar. Haar wenkbrauwen zijn nog steeds -of alweer?- een tikje opgetrokken. Haar ogen proberen tot mij door te dringen, maar ze missen de intensiteit die daarvoor nodig is.

“Ik ging met hem het Espresso House in de Drottning Kristina Passagen binnen. Je weet hoe het daar is... Altijd druk. Vooral toen. Net voor de kerst. We gingen nota bene bij het raam zitten. Niet bepaald in een of andere donkere hoek. Ik voelde mij veilig daar.”

Lisa knikt. Natuurlijk weet ze hoe het daar is. Ongetwijfeld heeft ze er zelf vaak genoeg gezeten.

Wie niet?

“Goed. Je ging met hem het Espresso House binnen. Jullie gingen bij het raam zitten. Stelde je meteen je vraag? Vroeg je meteen waarom hij je al die tijd had gevolgd? Wat hij van je wilde?”

“Nee. Niet op dat moment.”

“Waarom niet?”

“Hij ging koffie halen,” antwoord ik eenvoudig.

“Goed. Hij ging koffie halen en kwam bij je zitten.”

Ik knik.

“Vroeg je waarom hij je volgde?”

Ik schud mijn hoofd.

“Waarom niet?” vraagt ze. Haar handen openen en sluiten zich. Ze strekt even haar vingers en sluit haar handen alsof ze wil bidden.

Ik kijk er onwillekeurig naar en haal mijn schouders op. “Weet ik niet. Misschien omdat ik hem eerst goed wilde bekijken of misschien omdat ik de juiste inleiding zocht. Misschien wilde ik ook gewoon eerst opwarmen. Je weet vast hoe koud het die dag was. Er was die dag die Siberische wind. Die ijswind. Weet je dat nog? De zon scheen, maar die wind was nauwelijks te harden. Het drong als een scherp mes overal doorheen. Misschien was dat wel de reden dat ik niet meteen

mijn vragen stelde. Ik had het steenkoud en een intense behoefte om de warmte van het café te laten doordringen. Maar helemaal zeker weet ik het eerlijk gezegd niet.”

Ik kijk weer naar haar gezicht. Haar mond met de fijne rimpeltjes erboven. Haar trage ogen. “Misschien was het ook gewoon verwarring,” zeg ik dan.

“Verwarring?” vraagt ze. Ze neigt weer een beetje naar mij toe alsof we een vertrouwelijk gesprek voeren. Alsof de toeschouwers er niet zijn.

“Hij zat tegenover mij. Een wat oudere man met dik grijzend haar, borstelige wenkbrauwen en die zachte mond, die bijna een glimlach vormde. Hij had ijsblauwe ogen. Een open blik.”

Ik sluit even mijn ogen en zie zijn ogen weer voor mij, zoals hij op dat moment tegenover mij zat.

Ijsblauwe ogen.

Er zat zoveel meer achter... Er *zit* zoveel meer achter.

“Hij had iets, weet je...” zeg ik.

Ik vraag mij af of ze het begrijpt. Ik probeer het uit te leggen. “Hij had iets. Ik weet niet wat het was. Alleen dat hij iets had.” Kun je zoiets uitleggen?

“Voelde je je aangetrokken tot hem?” vraagt ze.

“Misschien wel.”

“Hij was veel ouder dan jij, toch? Dat begreep ik tenminste uit je omschrijving. Of begreep ik dat verkeerd?”

“Nee. Je begreep het niet verkeerd. En je hebt de getuigenissen van de mensen die ons zagen, die dag. Hij was veel ouder dan ik. Hij had mijn vader kunnen zijn. In leeftijd dan. Alleen in leeftijd. Niets anders dan dat.”

Ze knikt. Ik vraag mij af wat er nu door haar hoofd gaat. Het zou interessant zijn om dat te weten.

Maar ze geeft niets bloot. Zou ze dat ook niet doen tegenover vrienden? Familie?

“Jullie dronken koffie in het Espresso House,” her-
vat ze. “En toen?”

“Ik neem aan dat we met elkaar praatten. Dat moet wel, nietwaar? Ik geloof dat getuigen dat ook zeiden, toch? Dat we met elkaar praatten?”

“Je herinnert je niets meer van dat gesprek?”

“Nee. Niet echt. Ik weet nog dat ik het koud had en dat de warmte van het café zo aangenaam voelde. Hij haalde koffie en ging tegenover mij zitten en ik voelde die verwarring. Ik weet ook dat ik koffie dronk. Dat moet ik wel hebben gedaan, nietwaar? Maar verder... Het is alsof ik het allemaal slechts

droomde en dat een deel van die droom door mijn vingers glipt, zodra ik er vat op probeer te krijgen. Ik herinner het mij gewoon niet meer. Ik neem aan dat het door de drugs komt, die hij mij gaf?”

Lisa knikt. “Dat is goed mogelijk.” Ze opent haar handen weer en gaat even anders zitten. Haar ogen blijven op mij gericht. “Wat is het volgende dat je je herinnert?” vraagt ze.

“Flarden van gebeurtenissen,” zeg ik. “Beelden die in mijn hoofd opduiken als ik mij probeer te herinneren wat daarna gebeurde. Maar ik weet niet of die beelden kloppen. Het loopt allemaal een beetje door elkaar heen en het is nogal vaag. Maar ik herinner mij een moment waarop ik met hem de straat op liep. Ik herinner mij de ijskoude wind in mijn gezicht en het feit dat hij mij ondersteunde. Ik herinner mij dat ik in de lift stond en tegen de koude wand leunde. Ik geloof dat ik lachte, maar ik weet niet waarom. Ik herinner mij dat ik in de auto zat en dat hij draaide en draaide en draaide.” Ik sluit mijn ogen even en haal diep adem. “Hij drogeerde mij, bracht mij naar de auto in de parkeergarage en reed naar buiten, nietwaar?” vraag ik.

Lisa knikt. “Volgens de getuigenverklaringen hielp

hij je in het café in je jas en ondersteunde je op weg naar buiten. Sommige mensen dachten dat je onwel was geworden, anderen dachten dat je dronken was of iets dergelijks. Je leek bij kennis, maar je kon niet echt op eigen benen staan. Een getuige, een vrouw van tweeënzestig jaar, zag hem met jou tegenover de parkeergarage en ze sprak je ontvoerder aan. Ze vroeg of je ziek was geworden en of ze iets kon doen. Ze woont in de buurt en bood hem aan om je daarheen te brengen. Hij glimlachte vriendelijk naar haar -ze vond het zo'n vriendelijke man met zulke aparte ogen... de kleur van ijs- en verzekerde haar dat het weer goed kwam met jou. Hij vertelde dat je -hij noemde je trouwens zijn dochter- bij een vriendin was geweest en dat jullie aan de brandewijn hadden gezeten, terwijl je geen alcohol gewend was. Dat het daardoor uit de hand was gelopen. Hij vertelde dat hij je daarom had opgehaald en naar huis zou brengen en verzekerde haar dat hij je geen moment uit het oog zou verliezen.”

“Ah,” zeg ik.

“Ze geloofde hem. Het was immers zo'n aardige man en jij gedroeg je als iemand die dronken was. Ernstig dronken. Je leek bij bewustzijn, giechelde

een beetje en stond te zwabberen op je benen.”

“Natuurlijk geloofde ze hem.” Wist de vrouw veel...

“Hij bracht je via de ingang naast het Nordic Wellnesscenter de parkeergarage binnen en gebruikte de lift om naar de juiste verdieping te gaan. We weten niet waar zijn auto stond, maar vermoedelijk op een van de bovenste verdiepingen. Het was voor hem een logische stap, om de auto daar te parkeren en je mee te nemen naar het Espresso-House. We weten niet hoe hij wist dat je alleen in de stad was op dat moment, maar we vermoeden dat hij je al een tijd volgde. Precies zoals je zelf al aangaf. We wisten alleen nog niet dat hij je al een langere tijd volgde en dat jij je daarvan bewust was.”

“Nee. Dat wisten jullie niet.”

Ze legt haar handen over elkaar op de tafel. Haar handen bewegen eigenlijk opvallend weinig. Meer dan een opening, zo nu en dan, en het strekken van de vingers, zie ik niet. Ze praat niet met haar handen, zoals zoveel andere mensen. Alles aan haar is anoniem.

Mijn ogen zijn afgedwaald naar die handen. Net als mijn gedachten.

“...logisch,” vang ik op.

Ik kijk haar weer aan.

“Vanuit het Espresso House is het immers maar een kattensprong naar de parkeergarage,” zegt ze.

“Het ligt er zo goed als tegenover. Hij hoefde alleen maar de winkelstraat met je over te steken.”

“Ik parkeer daar zelf om die reden, als ik de auto bij mij heb. Meestal is dat niet het geval. Niet in de stad,” zeg ik.

“Precies. Je noemde die herinnering waarin je draaide en draaide... Ik vermoed dat die herinnering betrekking heeft op het moment dat jullie de garage uitreden. De uitrit is immers spiraalvormig. Maar dat weet je dan ongetwijfeld.”

Ik knik.

“En daarna?” vraagt ze. “Wat herinner je je van de rit daarna?”

“Niet veel. Ik geloof dat hij de leuning van de passagierszitting achterover had gezet, zodat ik min of meer lag. Ik herinner mij dat ik de bovenkant van hoogbouw zag, alsof ze over mij heen bogen. Ik was bang dat ze op mij zouden vallen. Ik geloof dat ik op een bepaald moment zelfs in paniek raakte. Een beetje mal, nietwaar?”

“Je was gedrogeerd,” zegt ze.

“Ja. Dat is waar.”

“Welke herinneringen heb je nog meer?” vraagt ze.
“Beige leer. Het dak van de auto, neem ik aan. De begrenzing van het portier. Blauwe lucht. Drie kleine wolkjes in de vorm van schaapjes. Felle zon. Het deed pijn aan mijn ogen. En boomtoppen.”

“Boomtoppen?”

“Eindeloos veel boomtoppen.”

“Jullie reden door het bos?”

“Ja. Dat moet wel zo zijn geweest, nietwaar? Zijn huis lag immers in het bos. Ergens diep in het bos. Onbereikbaar diep...”

Mijn ogen dwalen weer af, naar die gevouwen handen.

Ik denk aan zijn handen.

Zijn handen die altijd onrustig waren.

De hand die de pluk naast zijn gezicht recht streek.

De gestrekte hand waarmee hij cirkeltjes wreef op zijn been.